

РЕШЕНИЕ

№ 23757

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5405** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Ф. Р. Й. против Заповед № 26-4332-002085/23.04.2026г., издадена от М. Г. Н. на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като за същото нарушение, установено с АУАН и при същите факти, е издадена и друга заповед за прилагане на ПАМ – по чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП, която е предмет на съдебна проверка по друго дело на АССГ. Твърди се също, че по време на проверката не е било налице „управление на МПС“, доколкото автомобилът е бил в състояние на „престой/покой“ по смисъла на чл. 93 ЗДвП. Въпросното МПС е служебно, като липсват данни собственикът да е надлежно уведомен за служебната му дерегистрация. Защитната теза се аргументира и със съдебна практика, вкл. Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, с което на поставения за тълкуване въпрос е отговорено, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно

средство.

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:.

На 15.04.2026 г. срещу Ф. Р. Й. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУН) № 5459056 за това, че на същата дата, около 14,57 часа, в [населено място] по ул. М. Г.“ с посока на движение от [улица] към [улица], в [населено място], същият управлява товарен автомобил марка и модел Рено Мастер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Табак Логистик Г. с ЕИК[ЕИК], като при извършена проверка пред номер 24 е установено, че водача управлява МПС нерегистрирано по съответния надлежен ред (спрян от движение по чл. 143, ал. 10 ЗДвП от 28.10.2025 г.). Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

При тези описани в АУАН обстоятелства е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, с която за извършеното нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 ЗДвП на Ф. Р. Й. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с жалбата, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 40/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената на л. 37

заповед № 513з-3065/17.03.2026 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.

С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба, при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2, се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра. Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 Кодекса за застраховането (КЗ - изм. – ДВ, бр. 63 от 2025г., в сила от 1.08.2025г.), според която информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. По силата на чл. 574, ал.11 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025г., в сила от 1.08.2025г./ компетентните органи по ал. 1 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

В конкретния случай липсват данни собственикът на автомобила, управляван от жалбоподателя да е бил уведомен, както от Информационния център, така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Освен това, още с предявяване на жалбата е представено от страна на оспорващия копие на застрахователна полица, от което е видно, че застраховка за посочения автомобил е сключена на 15.04.2026г. – на същия ден, в който е съставен АУАН. Тоест констатираното нарушение е преустановено на същия ден след установяването му, съответно и към момента на налагане на ПАМ с обжалваната заповед.

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, в редакцията ѝ след изменението в бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025 г., служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Към 23.04.2026г., когато е наложена принудителната административна мярка няма закононарушение, защото вече е имало сключена застраховка "Гражданска отговорност". Поради това ПАМ е приложена без законова цел преустановяване на закононарушението, защото то вече е преустановено. В тази насока съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и в противоречие с прогласения в чл.6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове.

Не на последно място, от представената преписка се установява, че със Заповед № ГРАМ-2731161/15.04.2026 г. на основание чл. 171, т. 1, б. "е" ЗДвП на жалбоподателя е приложена същата по вид принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС до предоставяне на информация за сключена застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, но за не повече от 6 месеца, за управление на процесното МПС, за което не е сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и чиято регистрация е прекратена, считано от 28.10.2025 г., във връзка с чл. 143, ал. 10 ЗДвП, т.е. по същата причина.

Следователно с оспорената заповед на водача едновременно са наложени две принудителни административни мерки от един и същи вид спрямо един и същи обект - неговото СУМПС, но на конкуриращи се основания - извършените в идеална съвкупност нарушения на чл. 684 КЗ и на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Конкуренцията между едновременно установените нарушения, представляващи основания за налагане на една и съща административна принуда е разрешена, чрез принципа на субсидиарност, изрично ясно и правно категорично приведен в действие с условието за прилагане на чл. 171, т. 1 буква "з" ЗДвП, във връзка с чл. 171, т. 1 буква "а" - "ж" ЗДвП. Едновременното установяване на нарушения, извършени в реална или идеална съвкупност може да доведе до съществуване на повече от едно основание за налагане на една и съща по своя вид принудителна административна мярка спрямо субекта на отговорността, което е конкуренция между тях, защото мярката не може да се приложи два пъти, и на двете основания. Правно невъзможно е да се отнеме вече отнето СУМПС. Нормата на чл. 18 ЗАНН не намира приложение по отношение на принудителните административни мерки. По силата на чл. 18 ЗАНН е забранена кумулацията на административни наказания, определени за всяко от административните нарушения, извършени в реална или идеална съвкупност - преди за което и да е от тях да е влязъл в сила акт за разрешаване на административно наказателната отговорност. Забраната по чл. 18 ЗАНН изключва налагането и изтърпяването на едно общо наказание за извършените в

съвкупност нарушения, но за принудителните мерки тази разпоредба не се отнася, защото те не са наказания, поради което неотносимостта на тази норма не води и до тяхното кумулиране - определяне на мярка за всяко нарушение, но налагане само на една обща, най-тежката. Принудителните мерки са предназначени да отстранят вредите от нарушенията, да преустановят тяхното извършване или да го предотвратят, поради което едно нарушение може да бъде основание за различни по вид мерки, но една и съща по вид мярка може да се приложи само на едно от повече конкуриращи се основания. На кое от тях решава законодателят и го е сторил с условието за субсидиарност на чл. 171, т. 1 б. "з", подб. „гг“ ЗДвП, с което е дал приоритет на целта на мярката по чл. 171, т. 1, б. "е" ЗДвП, която съвпада с тази на санкцията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП - с постигането ѝ автоматично се възстановява регистрацията и се преустановява по силата на закона действието на принудителната мярка. Главният съставомерен факт - липса на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е причината за прекратяване както на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, така и за налагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. "е" ЗДвП, която отпада със сключване на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, а с това и необходимостта от санкцията и принудата. Законодателят е съобразил, че единствената цел на прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е да се принудят собствениците, съответно водачите да изпълнят задължението за сключване на задължителна застраховка "ГО" на автомобилистите за МПС, което притежават или ползват. С предвидената в чл. 171, т. 1 б. "з" ЗДвП субсидиарност на основанието по чл. 175, ал. 3, вр. чл. 143, ал. 10 ЗДвП е осигурил пропорционалност между целта и средствата за нейното постигане, които са две - служебно прекратяване на регистрацията на МПС и отнемане на СУМПС на водача на същото МПС, за което не е сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Двете средства биха били непропорционални на едната цел, ако въпреки автоматичното възстановяване на регистрацията продължи и отнемане на СУМПС на водача за управление на МПС, за което не е сключена задължителната застраховка. Този водач може да е вписания собственик или ползвател, но може и да не е (както е в случая), а правните норми са общи и трябва да дават едно и също правно решение на фактите, за които се отнасят. Ето защо е предвидено, че управлението на МПС с прекратена регистрация, поради липса на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите ще бъде основание за прилагане на същата по вид принудителна мярка, но със срок на действие до изпълнение на задължението по чл. 483 КЗ, с което ще отпадне и причината за прекратяване на регистрацията му. Следователно освен двойното едновременно и недопустимо налагане на една и съща мярка на две различни основания спрямо един и същи субект, е допуснато и неправилно приложение на материалния закон - приложено е субсидиарното основание по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП, въпреки съществуването и на това по чл. 171, т. 1, б. "е" с.з. По тази причина - несъответствие с целта на закона, заповедите за налагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, когато са издадени поради управление на МПС с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП подлежат на отмяна. Този порок съществува към момента на тяхното постановяване и води до правно недопустимото положение мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП да действа и след премахване на причината за прекратяване на регистрацията със сключване на договора за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите до предвиденото в закона условие - решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат

присъдени сторените разноси в производството, които възлизат на обща стойност от 755,11 евро, от които 5,11 евро внесена държавна такса и 750 евро платено адвокатско възнаграждение, за което е представена разписка за изплатен хонорар. Съдът счита, че възражението на ответната страна по отношение на тяхната прекомерност е неоснователно, предвид разпоредбите на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и чл. 8 ал. 3 от същата, както и проявената процесуална активност на адвоката.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 26-4332-002085 от 23.04.2026г., издадена от М. Г. Н. на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ф. Р. Й. разноси по делото в размер на 755,11 евро / седемстотин петдесет и пет евро и единадесет цента/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: